

РЕШЕНИЕ

№ 41524

гр. София, 11.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **7782** по описа за **2025** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. В. А. от [населено място] срещу Решение № 2061/05. 06.2025г. на по а.н.д. №9712/2024г. на СРС, 114 състав, с което е изменено Наказателно постановление № КПК-НП-154/18.06.2024г, издадено от Председател на Комисия за противодействие на корупцията, с което на А. В. А., на основание чл. 24, ал. 1, чл. 53 във вр. с чл. 27 от ЗАНН и чл. 115, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 от ЗПК,са наложени административно наказание „глоба“ в размер на 1600 лв. за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК и административно наказание „глоба“ в размер на 1600 лв. за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК., като е намален размерът на всяко от наложените две административни наказания „глоба“ от 1600 (хиляда и шестстотин) лева на 1 000 (хиляда) лева.

В касационната жалба се посочва, че решението на СРС е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила.В разпоредбата на чл. 49 ал.1 от ЗКП е записано – „Лицата, заемащи публични длъжности, подават следните декларации“ , използвано е сегашно деятелно причастие, и извън обхвата на нормата са случаите на лица, „заемали“ публични длъжности.Неправилно е определена датата на прекратяване на мандата, съответно датата на нарушението.Съгласно чл. 30 ал.4, т.3 от ЗМСМА пълномощията му като общински съветник се прекратявали веднага и по силата на самия закон, а не с решение на ОИК-Драгоман. След като бил санкциониран от жалбоподателя било изискано

да подаде декларации. Така се стигнало до санкции и до подадени декларации, което се определя от жалбоподателя като злоупотреба с власт и правомощия. Освен всичко, СРС не бил отчетел разпоредбата на чл. 52, ал. 1 от ЗАНН, съгласно която наказващият орган е длъжен да се произнесе по административнонаказателната преписка в месечен срок от получаването ѝ. НП е било издадено извън срока по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН. Също така, в наказателното постановление не била записана и формата на вина, което водело до незаконосъобразност на НП, което не е съобразено от СРС. Искане за решението на СРС да бъде отменено и АССГ да отмени НП.

В съдебно заседание, касаторът - А. В. А. редовно и своевременно призован, не се явява. Представява се от адв. М., който поддържа жалбата. Акцентиращ се на това, че с потвърденото от СРС наказателно постановление неправилно е ангажирана отговорността на касатора, тъй като касаторът е заемал длъжността 4 дни, а не е бил лице „заемащо“ публичната длъжност по смисъла на чл. 49 и сл. от ЗПК. Заявява претенция за присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът по касация - Председател на КПК редовно и своевременно призован, се представява от юрисконсулт М., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Посочва, че законодателят правилно бил употребил „деепричастието“ в чл. 49 от ЗПК. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП - прокурор П. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София град, VIII-ми касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна. Решението е валидно, допустимо и правилно.

Анализирайки всички събрани доказателства районният съд е приел, че А. В. А. бил общински съветник в Общински съвет - Драгоман за времеви период от 27.11.2023 г. до 06.12.2023 г. В качеството си на общински съветник в Общински съвет - Драгоман, той бил лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 6 ал. 1, т. 32 от Закон за противодействие на корупцията /ЗПК/.

А. бил избран за общински съветник в Общински съвет - Драгоман, като той положил клетва на 27.11.2023 г. В законоустановения едномесечен срок от заемането на публичната длъжност А. не изпълнил задължението си да подаде встъпителна декларация за имущество и интереси пред Комисията за противодействие на корупцията в едномесечен срок. Това той сторил на 23.08.2024 г. Касаторът бил освободен от заеманата длъжност с решение № 2316-111/06.12.2023 г. на Общинска избирателна комисия Драгоман, считано от 06.12.2023 г. В едномесечен срок от освобождаването му, той не подал декларация за имущество и интереси пред Комисията за противодействие на корупцията в едномесечен срок. Това той сторил на 23.08.2024 г.

На 18.03.2024 г., разпитаният пред СРС като свидетел по делото Г. Т., главен инспектор в дирекция „Публичен регистър“ на Комисията за противодействие на корупцията, извършил проверка в дирекция „Публичен регистър“ на получените и вписаните в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по Закона за противодействие на корупцията да подават декларации за имущество и интереси. При извършената проверка свидетелят установил, че А. не е подал, както встъпителна декларация на основание чл. 52, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК в законоустановения едномесечен

срок от заемането на публичната длъжност, считано от 27.11.2023 г. до 28.12.2023 г., така и декларация на основание чл. 52, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК в законоустановения едномесечен срок от освобождаването му от длъжност, считано от 06.12.2023 г. до 08.01.2024 г.

На 26.03.2024г. срещу А. е съставен АУАН №КПК-АУАН-ПР-111/26.03.2024г. за нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК и за нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 3 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК.

Въз основа на съставения АУАН е издадено НП, с което, при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация на А. на основание чл. 24, ал. 1, чл. 53 във вр. с чл. 27 от ЗАНН и чл. 115, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 от ЗПК, са наложени административно наказание „глоба“ в размер на 1600 лв. за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК и административно наказание „глоба“ в размер на 1600 лв. за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

Настоящият касационен съдебен състав съобрази, че първостепенният съд е обсъдил в цялост приетите по делото доказателства, а фактическите му констатации са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Съдът е провел производството по начин, който да обезпечи всестраниното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

Също като предходната инстанция настоящият касационен състав намира, че както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи. Съгласно чл. 120 ал.1 от ЗПК актовете за установяване на нарушенията се съставят от определени от председателя на Комисията длъжностни лица, а наказателните постановления се издават от председателя на Комисията. В процесния случай актът за установяване на административно нарушение е съставен от свидетеля Г. Т., на длъжност „главен инспектор“ в дирекция „Публичен регистър“ на Комисия за противодействие на корупцията, като видно от заповед № КПК-РД-06-114/29.02.2024г., издадена от председателя на Комисията, той е бил оправомощен да съставя актове за установяване на административни нарушения. Атакуваното наказателно постановление е издадено от Председателя на Комисия за противодействие на корупцията.

Софийският районен съд правилно е приел, че са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Съответен на закона е изводът на СРС, че при съставянето на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до опорочаване на административнонаказателното производство. Правилни са изводите на районния съд, че както в АУАН, така и в НП се съдържат описание на нарушенията, датата и мястото, където са извършени, обстоятелствата, при които са извършени, съобразно изискванията съответно на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Неоснователни са доводите на касатора за опорочаване на административнонаказателното производство, поради неспазване на срока по чл. 52, ал.1 от ЗАНН, съгласно която разпоредба наказващият орган е длъжен да се произнесе по административнонаказателната преписка в месечен срок от получаването ѝ. Последователна и непротиворечива е практиката, че срокът по чл. 52, ал.1 от ЗАНН е инструктивен и неспазването му не опорочава административнонаказателното производство. Посочени са и правилно са определени датите на извършване на нарушенията. Специално за второто нарушение, е посочено в АУАН и НП, че ОИК-Драгоман е информирала КПК, че А. е освободен от длъжност общински съветник в Общински съвет – Драгоман, считано от 06.12.2023г., съответно същият е бил задължен на основание чл. 52, ал.1 т.3 от ЗПК да подаде декларация по чл. 49, ал.1, т.2 от ЗПК в едномесечен срок от освобождаване от длъжност, считан от 06.12.2023г. В тази връзка касаторът настоява, че освобождаването му от длъжност и съответно броенето на едномесечния

срок, следва да е от датата на оставката му, от когато са прекратени пълномощията му. Във връзка с тези доводи на касатора следва да се отбележи, че с разпоредбата на чл. 30, ал. 4 от ЗМСМА законодателя е предвидил 13 хипотези за предсрочно прекратяване пълномощията на общинския съветник, една измежду които е подаването на оставка по т. 3 чрез председателя на общинския съвет до Общинската изборителна комисия. Оставката е доброволен едностранен акт изхождащ от носителя на правото, отправено до съответния компетентен орган. Депозирането на оставка не води до автоматичното прекратяване на пълномощията, а е обусловена и от наличието на акт на оторизиран от закона орган, който да се произнесе по искането. В., понеже оставката е волеизявление, изхождащо от носителя на правото, няма пречка до произнасяне на органа същият да оттегли своето искане/ Решение № 4827 от 3.04.2012 г. на ВАС по адм. д. № 3263/2012 г., IV о/. Правилно СРС е отхвърлил като неоснователни доводите на А., поддържани и пред касационната инстанция, че правото му на защита било ограничено, защото в НП административнонаказващия орган не бил формирал позицията си, като посочи изрично формата на вината. Към съображенията на СРС следва да се добави, ЗАНН не изисква сред задължително изискуемите реквизити на НП да бъде посочена формата на вина, арг. от разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН. Формата на вина на административното нарушение се извежда от конкретната правна норма, в която е описан състава на конкретното административно нарушение. Тъй като в случая се касае за формални нарушения, то осъществяването на същите е възможно единствено при форма на вината пряк умисъл, както правилно е заключил и СРС.

Съгласно чл. 115 ал. 1 от ЗПК, лице, заемащо публична длъжност, което не подаде декларация по този закон в срок, се наказва с глоба в размер от 1000 до 3000 лв. Съгласно чл. 6 ал. 1, т. 32 от ЗПК сред лицата, заемащи публични длъжности по смисъла на този закон, са и общинските съветници В чл. 49 ал. 1 т. 2 от ЗПК е посочено, че лицата, заемащи публични длъжности, подават декларация за имущество и интереси. Съгласно чл. 52 ал. 1 от ЗПК Декларация за имущество и интереси се подава: т. 1 в едномесечен срок от заемането на публичната длъжност; 3. в едномесечен срок от освобождаване от длъжност.

В случая, СРС е анализирал всички приложени доказателства по делото и обосновано е приел, че административнонаказателната отговорност на А. е правилно ангажирана за нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК и за нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 3 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК. Съгласно чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК лицата, заемащи публични длъжности подават декларация за имущество и интереси. По силата на чл. 30 ал. 1 от ЗМСМА, пълномощията на общинския съветник възникват от деня на полагането на клетвата по чл. 32, ал. 1 ЗМСМА, в случая на 27.11.2023 г. Касаторът е изпълнявал длъжността общински съветник от 27.11.2023 г., поради което той като лице, заемащо висша публична длъжност, по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 32 ЗПК, е попадал в кръга на задължените лица по чл. 49, ал. 1 ЗПК, които са длъжни да подават декларация за имущество и интереси за обстоятелствата по чл. 51, ал. 1 ЗПК пред Комисията за противодействие на корупцията. Съгласно чл. 52, ал. 1, т. 1 от ЗПК декларация за имущество и интереси се подава в едномесечен срок от заемането на публичната длъжност. Правилно СРС е приел, че процесния случай А. е следвало да подаде встъпителна декларация в срок от 27.11.2023 г. до 28.12.2023 г. А. не подал декларация в този срок, а на 23.08.2024 г. Неподавайки декларация в срок касаторът е осъществил състава на административното нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК. Нарушението е формално и се осъществява чрез бездействие - неосъществяване на дължимо действие. За да е съставомерно деянието, е достатъчно да не е изпълнено законоустановено задължение и не е необходимо да е настъпил вредоносен резултат. Касаторът е реализирал и състава на нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 3, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от Закона за противодействие на корупцията. Съгласно чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК декларация за

имущество и интереси се подава и в едномесечен срок от освобождаване от длъжност. След като касаторът е освободен от длъжност „общински съветник“ в Общински съвет-Драгоман, считано от 06.12.2023 г., то той е бил длъжен да подаде декларация в срок от 06.12.2023 г. до 08.01.2024 г. /първият работен ден следващ 06.01.2024г./. А. обаче подал декларацията едва на 23.08.2024 г. Като не е подал декларация в срок, жалбоподателят е осъществил състава на административното нарушение по 52, ал. 1, т. 3, вр. чл. 49, ал. 1, т. 3 от ЗКП, за което е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност. Безспорно е, че това нарушение е формално, на просто извършване, защото съставът му не включва настъпването на определени общественонеопасни последици, а е достатъчно самото извършване на деянието. Видно е, че изпълнителното деяние се осъществява чрез бездействие – неизпълнение на задължението за подаване на декларацията в законоустановения срок.

По силата на чл.18 от ЗАНН, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях, което принципно положение е съобразено.

Неоснователни са възраженията на касатора, че не е бил длъжен да подаде декларация, тъй като е притежавал качеството на лице, заемащо публична длъжност, само за кратък времеви период. Обстоятелството, че жалбоподателят е заемал съответната длъжност за кратък период от време е ирелевантно за възникването на административнонаказателната му отговорност, тъй като, за да възникне по отношение на едно лице задължение за подаване на встъпителна декларация по ЗПК, е достатъчно същото да заема някоя от посочените в чл. 6 ЗПК длъжности. За ангажиране на административнонаказателната отговорност за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК, доколкото законодателят не е поставил подобно изискване, от значение е длъжността, която лицето заема, а не продължителността на нейното изпълняване. Съгласно чл. 52 ал.1 т.1 от ЗПК - Декларация за имущество и интереси се подава: в едномесечен срок от заемането на публичната длъжност. Относно първото нарушение за неизпълнение на разписаното в чл. 52 ал.1 т.1 от ЗПК, задължението за деклариране възниква с факта на заемане от касатора на длъжността общински съветник, в случая от деня на полагането на клетвата по чл. 32, ал. 1 ЗМСМА, а именно от 27.11.2023г. Това задължение за подаване на визираната встъпителна декларация не отпада с освобождаването на лицето от длъжност, а води до възникване на задължение по чл. 52 ал.1 т.3 ЗПК. Неоснователно касаторът счита, че задължението за деклариране е само за лицата, които продължават да заемат публични длъжности. Това му становище очевидно е в противоречие относно второто нарушение за неизпълнение на задължението по чл. 52 ал.1 т.3 от ЗПК – „Декларация за имущество и интереси се подава: в едномесечен срок от освобождаване от длъжност“.

Относно доводите на касатора, че са подадени декларации/ отделен е въпросът, че това е сторено със значително закъснение/, то тези обстоятелства, наред с останалите релевантни такива за индивидуализиране на административнонаказателната отговорност, са били отчетени от първоинстанционния съд, който е намалил размера на наложените глоби, които именно, така както са намалени от СРС, са справедливи и съответни и ще допринесат за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 от ЗАНН, и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в минималния размер на 130 лв., доколкото делото не се отличава с фактическа и правна

сложност, не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него.

ВОДЕН от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 2061/05. 06.2025г. , постановено по а.н.д. №9712/2024г. на СРС, 114 състав

ОСЪЖДА А. В. А. с [ЕГН] , от [населено място] ДА ЗАПЛАТИ НА ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА сумата от 130 лева –ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.